

[Ministeren for Grønland]

Fårekød hører sammen med kartofler og alkohol til de landbrugsprodukter, for hvilke Fællesskabet endnu ikke har etableret fælles markedsordninger. Kommissionen har over for Rådet tilkendegivet, at den tillægger det stor betydning, at hindringerne for samhandelen inden for Fællesskabet med fårekød fjernes. Den har peget på, at der er stor forskel på priser og afsætningsmetoder for fårekød i Fællesskabet og på, at der stadig er nationale importrestriktioner for handelen mellem medlemslandene. Kommissionen mener derfor, at det er nødvendigt at have opmærksomheden henvendt på fåreavlernes markedsomsætning og indtjening samtidig med, at man skal undgå bratte stigninger i forbrugerpriserne og udvikle handelen mellem medlemslandene.

Kommissionen har endnu ikke fremsat forslag om en markedsordning, men stillet i udsigt, at dette vil fremkomme. Jeg vil naturligvis på baggrund af de problemer, som de grønlandske fåreholdere har, følge denne sag nøje. I den danske regerings stillingtagen til et forslag, når dette fremkommer, vil der helt naturligt indgå overvejelser om ordningernes egnethed, om hvorvidt gennemførelsen af et sådant forslag vil være til gavn for fåreavlen på Grønland.

Til *miljøministeren* (1/3 78) af:

**Ernst Schmidt (FP):**

»Hvorledes sikrer ministeren sig i praksis, at investeringerne i spildevandssektoren sker således, at der først sættes ind på områder, hvor miljøkvalitetsforbedringen for hver investeret krone er størst?«

(Spm. nr. 531).

**Begrundelse.**

I miljøstyrelsens vejledning vedrørende bedre udnyttelse af investeringer inden for den kommunale spildevandssektor er bl. a. tilkendegivet: det må generelt siges, at man bør prioritere sine investeringer således, at der først sættes ind på områder, hvor udbyttet (miljøkvalitetsforbedringen) for hver investeret krone er størst.

*Besvarelse* (8/3 78):

**Miljøministeren** (Niels Matthiasen):

Som oplyst i det svar, jeg for nylig gav hr. Askjær Jørgensen, er det miljøstyrelsens indtryk, at de forskellige forslag i styrelsens »Vejledning vedrørende bedre udnyttelse af investeringer inden for den kommunale spildevandssektor« er blevet fulgt helt eller delvis i mange kommuner.

Jeg vil imidlertid gerne understrege, at det efter miljøbeskyttelsesloven er kommunalbestyrelserne, der har ansvaret for etablering af spildevandsanlæg og de hermed forbundne økonomiske overvejelser med amtskommunerne (hovedstadsrådet) som godkendende myndighed for så vidt angår beskyttelsen af vandområdernes miljøkvalitet.

Miljøstyrelsen kan bl. a. gennem vejledninger søge at påvirke de kommunale myndigheder til at gennemføre disse opgaver på et hensigtsmæssigt økonomisk grundlag. Derimod er det ikke muligt for miljøstyrelsen anlæg for anlæg og kommune for kommune at vurdere, om andre end de valgte løsninger ville være mere økonomisk hensigtsmæssige. Dels ville dette stride mod den decentralisering, som loven er baseret på, dels ville det være ganske umuligt centralt at foretage de meget komplicerede afvejsninger af mange lokalt betingende problemstillinger, der indgår i det kommunale valg af en bestemt fremgangsmåde til løsning af et spildevandsproblem.

Jeg mener således, at det må være overladt til de kommunale myndigheder at sikre, at spildevandsinvesteringerne placeres mest hensigtsmæssigt.

Til *ministeren for offentlige arbejder* (2/3 78) af:

**Alice Hedegaard (DR):**

»Vil ministeren intensivere oplysningskampagnen om de nye risikomomenter ved køb af elektrisk materiel her i landet efter D-ordningens bortfald som obligatorisk godkendelsesforudsætning for markedsføring af materiellet her i landet af hensyn til EF-medlemskabet?«

(Spm. nr. 533)

**Begrundelse.**

I svar af 23. november 1977 på spørgsmål nr. 150 anførte ministeren, at der planlagdes en meget omfattende oplysningskampagne